

Намѣтнаѣ си кожюха, кой-то бѣ закрѣпенѣ, нѣ чистѣ и излѣзе съ пары-ты въ пазухѣ. Упѣти ся право въ онѣѣ кѣщѣ, отдѣ-то му бѣхѣ донесли стола за да го стягне. По пѣть-тѣ си мыслилъ: да ли не сѣ тыя пары на оногова, чѣй-то е столѣ-тѣ? това трѣбува да ся издыри. Така замысленѣ дошълѣ до врата-та и потропалѣ. Кой е? — Столарѣ-тѣ ся обадилѣ, врата-та ся отворили и той влѣзълѣ въ еднѣ станѣ, дѣ-то сѣдѣли двѣ жены: една-та болна въ лѣгло, а друга-та, по-млада-та шила и едва казала на столара: добрѣ дошълѣ. Столарѣ-тѣ подкачилѣ да приказва за стола, за усилны-ты години, что наста-вѣли вртѣлъ си очи-ты и видѣлъ, че това сѣ сиромаси хора. Подирѣ малко казалѣ: днесѣ за днесѣ тяжко е да си искара чловѣкѣ хлѣба; кой-то има парицы той гы крые. И така той испытвалѣ да види, чѣи ли сѣ онѣя пары, что намѣрилѣ.

Млада-та отговорила: право казвате и въздѣх-нѣла. Майка ми е болна, азѣ работѣ, и работѣ по цѣлъ день, нѣ тая игла не изшива колко-то трѣбува за двама ни за да ся прѣхранимѣ, а повече ся не може. Слѣдѣ тыя думы видѣло ѣ ся на образа, че ся нажялила и зачервила.

Столарѣ-тѣ тяглилъ и мѣрилѣ всякѣ думѣ, всяко мръданѣ. Дѣвойка-та прибавила: па не бы было толкова злѣ, да бѣхмы научены на такѣвѣ работѣ; нѣ, Боже мой! ные все си мысляхмы, че имамы доста за да ся поминемѣ. Баща ни хыляды пѣти ни повтори, че нѣма да останемѣ оскудни. Между това той ся поминѣ, Богѣ да го прости, и ные слѣдѣ малко дотрѣбува да продавамы и залагамы за да ся прѣхранимѣ.

На тыя думы столарѣ-тѣ рече: Е! зачто да ви